

HOMILIE VIJFTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR A 2011

Je zou Jezus een geboren onderwijzer kunnen noemen, die de moeilijkste dingen op een eenvoudige wijze kan verklaren. Hij kijkt gewoon om zich heen, wat voor de mensen vertrouwd is om zo zijn evangelie te verhelderen. Zo legt hij zijn persoonlijke liefde voor iedere mens uit door te vertellen van de goede herder die voor zijn schapen uittrekt naar grazige weiden en die hen bescherming biedt tegen de gevaren van roofdieren. En de mensen begrijpen Hem.

Vandaag verwijst hij naar een andere vertrouwde figuur, de zaaier. In onze tijd gaat alles machinaal, maar de ouderen onder ons kennen de landman nog, die met breed zwaaiende armen in een vaste tred over de akker stapte en het zaad over de akker uitstrooide. Dat beeld gebruikt Jezus vandaag om zijn toehoorders te verhelderen hoe zij zelf als een voedingsbodem zijn, waar het zaad van Gods woord kan ontkiemen en vrucht kan dragen van geloof en liefde. De mensen zien ahw Jezus over de velden stappen en met kwistige hand het zaad uitstrooien. Maar het verhaal van de zaaier is ook een kromme vergelijking. Iedere zaaier zal wel wijzer wezen. Een wijze zaaier gaat verstandig te werk en werpt de kostbare zaadkorrels op die plekken, waar hij een goede oogst verwacht. Wie zaait en nu op de weg? Wie zaait er tussen dorren en distels? Wie zaait er op de rotsen? Daarvoor is het goede zaad toch te kostbaar? Een domme zaaier dus.

Maar toch gaat Jezus zo te werk als de bringer van Gods Blijde Boodschap. Voor Hem gelden niet de wetten van de doelmatige bedrijfsvoering, maar de wet van de liefde. Hij beperkt zich niet tot hen, bij wie hij een gelovige reactie verwacht, maar hij heeft misschien nog meer aandacht voor hen bij wie de gelovige reactie maar beperkt is, of zelfs achterwege blijft. Want velen houden ogen en oren gesloten. Zij horen het Woord van Liefde niet. Zij zien de wonderen van Gods Liefde niet. Zij zijn als een weg, als rotsachtige grond en als distels, als plekken waar het zaad niet, of misschien maar heel even ontkiemt, en slechts beperkt of misschien zelfs nooit vruchten voortbrengt. Jezus ziet zich als zaaier in dat wisselende landschap van alle soorten mensenharten. Maar aan elk mensenhart vertrouwt Hij zijn boodschap van liefde toe. Iedereen is de moeite waard. Hoe onvruchtbaarder de bodem lijkt, hoe meer zaadkorrels Jezus erop strooit. Waarom deze merkwaardige zaaier?

Ook nu nog is er dat wisselende landschap van verschillende soorten mensenharten. Jezus heeft het in de parabel over vier soorten grond waarop Gods Woord wordt uitgezaaid. In elk mensenhart is er een stukje weg zoals de harde weg in de parabel, waar de vogels het zaad komen oppikken en het niet de kans krijgt te ontkiemen, want het is de weg van het eigenbelang, het winstdenken: Wat levert het geloof mij op? Hoe kan ik een ander voor mijn karretje spannen? Hoe kan ik mijn eigen zin doorzetten? Hier heeft het woord van Jezus geen kans. Maar toch zaait Jezus er. Misschien komt iemand tot nadenken en ontdekt zijn geestelijke armoede en kan zich optrekken aan dat inspirerende woord van de Heer.

Verder heeft elk mensenhart ook rotsachtige plekken. Ze zijn verhard door verdriet, angst en onmacht, teleurstelling, ontgoocheling. Dat is de plek in je hart waar wij eelt op onze ziel hebben aangelegd. Deze plekken moeten daarom weer opgeweekt worden. Misschien behoeven deze mensen daartoe extra liefde van ons, begrip, of barmhartigheid.

Ook zij er de distels in elk mensenhart. Als stekelige mensen houden wij alles en iedereen op afstand die vragen aan onze levenswijze stelt. Als welvaarts kinderen leven velen voor genot en plezier. Zij stralen uit: "Dat moet zo blijven. Blijf van mij af. Laat mij met rust." Misschien behoeven deze mensen onze christelijke vreugde te zien en onze goedheid te ervaren. Misschien zullen ze als Zachaeus dan veranderen van gierige tollenaar in een vrijgevige mantelzorger.

Maar in ieder mensenhart is ook een plekje goede aarde! Dat diepste plekje in mijzelf, waar ik uniek en echt ben: Met al mijn verlangens, mijn hunkering naar vriendschap en geluk, naar eenvoud en echte vreugde. Die zachtste plek in mij verlangt ernaar, dat Gods Woord in mij wortel schiet, en mag open bloeien, omdat ik een mens van geloof en liefde wil zijn.

Jezus vertelt ons telkens weer van dat stukje goede aarde, dat er is, onuitroeibaar in ieder mens. Vaak overwoekerd door distels en kwetsbaar vanwege de rotsige bodem en andere harde plekken. Daarom komt Jezus als een zaaier en zaait Hij zonder omzien, omdat Hij gelooft in de goede grond in ieder mens, waarin het zaad kan wegzinken, zichzelf als zaadje mag prijs geven, sterven, om te kunnen ontkiemen en overvloedig voor een rijke oogst zorgen.

God is als zaaier aan het werk in u en in mij. Hij zaait in ons hart als een gebaar van vertrouwen in onze persoon. En hij wacht. Hij heeft geduld. Want de harde plekken kunnen opgeweekt en zacht en vruchtbaar worden. Distels kunnen hun dorens verliezen. Een mensenhart kan zich openen in al zijn ontvankelijkheid. Moge dit wonder in ieder van ons geschieden. Amen.